

Dobozi Eszter

Ördögül szegődve

Lehengerel és elkápráztat,
mint aki mindenben otthonos,
pedig csak szószátyár. A látszat
embere ő. Az a félmosoly,

mely örökre kiült az arcán,
kedélyes – gondolnád. Megtéveszt,
hisz csupán a megvetés, sandán
mi fénylik rajta, ha föléled

benned hűséges jótevője.
Észre sem veszed, hogy rászédett
az örök vesztes. És előle
kitérni, míg lelkiismeret

foglya vagy, nem lehet. Adósa
így maradsz, ő meg csak *vesz, ragad*.
Ha fölbuksz, fölemel? Hajója
messzire száll vele. Ki szabad,

s ki itt a rab kettőtök közül?
Életművész ő? Vagy csak beteg?
Őrült elme volna? Ördögül
szegődve ő éli életed.

DOBOZI ESZTER (1956) költő, író, kritikus. A Kecskeméti Művészetoktatási Intézmények igazgatója. Utóbbi kötete: *Ahogy ő néz, ahogy ő lát* (Válogatott és új versek, 2015).

Iszonyod a tükre

Ismerjük őt, a velejéig harcost,
ki bármi *ellen* és ugyanazért is
kész kardot rántani. A baljós
hírek róla beszélnek. Benne érik

az évszázad botránja. Fölégeti
a városokat, ő robbant hidakat,
ő szájal a tárgyalótermekben is,
blöfföl és vádol, ha törik, ha szakad,

győztes, de ő az áldozat is egyben,
ő az, aki ítél, tombol és rombol,
gáncsol valakit mindig: örök *ellen*.
Mit ő vív, végeláthatatlan ostrom.

Minden idők nagy happenerje: sokkol,
provokál, borzongásodra vadászik,
s mint alantas lénynek – vet neked koncot.
Él, míg iszonyod a tükre: így látszik.

BOLD: Haldokló Gallus (márvány, 33x110x52 cm)